

เยาวชน
บน
เส้นต้าย

.....
ความเข้าใจ เพื่อดูแลกัน

เยาวชน
บน
เส้นทาง้าย

.....
ความเข้าใจ เพื่อดูแลกัน

ชื่อหนังสือ : เยาวชนบนเส้นด้าย

พิมพ์ครั้งที่ 1 : กรกฎาคม 2559

ผู้เขียน : กนิษฐา ไทยกล้า และ ชนัญฐ์ เกิดประดับ

จัดพิมพ์โดย : สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์สุขภาพ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
110 ถ.อินทวโรธส ต.ศรีภูมิ อ.เมือง จ.เชียงใหม่ 50200

จำนวนที่พิมพ์ : 250 เล่ม

พิมพ์ที่ : หจก. ด็อกคิวเมชั่น

คำสำคัญ : เยาวชน เยาวชนนอกสถานศึกษา ไม่ได้เรียนหนังสือ ติดยา ติดเกม ติดพินัน พุทธิกรรมเสี่ยง เกมออนไลน์ ซิงรถ ยาบ้า ไอซ์ ยาอี โคเคน ฟีน เฮโรอีน เมทาโดน โคเคอีน สารระเหย ป๊อบเปอร์ กัญชา แอลเอสดี พีซีพี ยาเค ยากล่อมประสาท/ยานอนหลับ ยาแก้ปวด ยาแก้แพ้ เครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ บุหรี่

ออกแบบปก/รูปเล่ม : หจก. ด็อกคิวเมชั่น

สนับสนุนงบประมาณ : แผนงานภาคีวิชาการสารเสพติด (ภวส.)

สำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.)

คำแนะนำในการเขียนอ้างอิงหนังสือเล่มนี้

กนิษฐา ไทยกล้า, ชนัญฐ์ เกิดประดับ. เยาวชนบนเส้นด้าย. เชียงใหม่: สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์สุขภาพ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. 2559. 48 หน้า

เอกสารนี้เผยแพร่เป็นเอกสารสาธารณะ ไม่นอญญาตให้จัดเก็บ ดัดแปลง เผยแพร่ ถ่ายทอด ไม่ว่าจะด้วยรูปแบบหรือวิธีการใดๆ ด้วยกระบวนการทางอิเล็กทรอนิกส์ การถ่ายภาพ การบันทึก การสำเนา หรือวิธีการอื่นใดเพื่อวัตถุประสงค์ทางการค้า

สนับสนุนโดย

แผนงานภาคีวิชาการสารเสพติด (ภวส.)

สำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.)

คำนำ

เยาวชนบนเส้นด้าย เป็นการสะท้อนข้อมูลในอีกมุมหนึ่ง ซึ่งได้จากการพูดคุยกับเยาวชนที่ไม่ได้เรียนหนังสือจำนวน 60 ราย ในเขตพื้นที่ 4 จังหวัดทั่วประเทศไทย อันได้แก่ เชียงใหม่ สงขลา ขอนแก่น และนครปฐม พวกเขาเหล่านี้ต้องออกจากโรงเรียนด้วยสาเหตุต่างๆ กัน อาทิเช่น ติดเพื่อน ติดแฟน ทางบ้านไม่มีเงินส่งให้เรียน หรืออดทนกับกฎเกณฑ์ของโรงเรียนและการว่ากล่าวตักเตือนจากคุณครูไม่ได้

เยาวชนนอกสถานศึกษาเหล่านี้ ถูกมองว่าเป็นกลุ่มเสี่ยง เพราะมีพฤติกรรมที่น่าเป็นห่วงอยู่หลายประการ ไม่ว่าจะเป็น การติดยาเสพติด การติดการพนัน และการติดเกม เป็นต้น ซึ่งสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นนี้จะกลายเป็นปัญหาสำคัญของประเทศในอนาคต ทางออกของปัญหานี้อยู่ที่การให้โอกาส และให้การยอมรับ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในวันที่เขาพร้อมกลับตัวกลับใจเป็นคนดี และอยากมีส่วนร่วมช่วยเหลือสังคม

ความจริงใจและความเข้าใจ จะช่วยลดปัญหาพฤติกรรมเสี่ยงเหล่านี้ลงได้มาก และด้วยกำลังใจจากทุกภาคส่วนในสังคม เยาวชนบนเส้นด้ายเหล่านี้จะสามารถข้ามไปสู่อีกฟากฝั่งได้อย่างปลอดภัย

กนิษฐา ไทยกล้า

ชนัฐ เกิดประดับ

31 กรกฎาคม 2559

“เยาวชนบนเส้นด้าย”

เยาวชนบนเส้นด้ายเป็นหนังสือที่สะท้อนความคิดของเยาวชนที่ถูกสังคมนำหน้าด้วยสารพัดฉายา ที่ตั้งขึ้นมา ตามพฤติกรรมและการกระทำที่พวกเขาแสดงออก ไม่ว่าจะเป็น เด็กเลว หรือเด็กนอกกรอบ หากเรามองจากอีกมุมหนึ่งด้วยใจที่เป็นธรรมแล้ว การไม่ได้เรียนหนังสือ ตีตเกม ตีตยา หรือชิงรถ ก็ไม่จำเป็นว่าต้องเป็นคนเลวไปตลอด ขอให้เปิดใจและรับรู้ความคิดของเยาวชนเหล่านี้ เพื่อสร้างเสริมความสัมพันธ์ที่ดีในสังคม รวมทั้งเป็นการเปิดโอกาสให้พวกเขาที่เป็นเยาวชน (นอกสถานศึกษา) ได้มีพื้นที่ในสังคม และมีโอกาสแก้ไขในสิ่งที่เคยทำผิดพลาดไป

๑ เกิดก่อน เกิดหลัง สำคัญไฉน

แม้จะเป็นครอบครัว ชุมชน สังคมเดียวกัน ก็ไม่ได้แปลว่าจะต้องมีความคิดที่เหมือนกันไปทั้งหมด แต่คนส่วนใหญ่ชอบนำความคิดของตนเองตั้งเป็นมาตรฐาน โดยเฉพาะกับลูกกับหลาน หรือแม้กระทั่งกับลูกศิษย์ลูกหา การสร้างมาตรฐานขึ้นมาแบบนี้ อาจทำให้ความหวังดีกลายเป็นเรื่องประสงค์ร้ายไปแบบที่เจ้าตัวเองก็คาดไม่ถึง

ความแตกต่างระหว่างวัย มักสะท้อนออกมาในคำพูดที่ว่า “อาบน้ำร้อนมาก่อน” ปู่ย่าตายาย ผู้สูงวัยรุ่นลายคราม (คือเกิดก่อนปี 2498) หรือคุณครูอาวุโสตามโรงเรียนต่างๆ แม้กระทั่งคุณพ่อคุณแม่ ยุคเบบี้บูม (เกิดปี 2489-2507) มักเคยชินกับการแสดงฝีมือโชว์ความสามารถให้คนอื่นฯ ได้รับรู้ ส่วนคุณครูและคุณพ่อคุณแม่ Gen-X (Generation X : เกิดปี 2508-2522) ก็จะมี ความสนใจในเรื่องเทคโนโลยี เรียกได้ว่าเป็นยุครอยต่อของอนาล็อกกับดิจิทัล คนเหล่านี้มีชีวิตแบบสบายๆ และมีความเป็นตัวของตัวเองสูง มีความคิดสร้างสรรค์ ส่วนคน Gen-Y (Generation Y : เกิดปี 2523-2540) จะเป็นคนยุคไอที สามารถทำอะไรหลายอย่างได้ในเวลาเดียวกัน แต่กลับไม่ค่อยจะมีความอดทน และท้ายสุด คือเด็ก Gen-Z (Generation Z : เกิดหลังปี 2540) ที่เติบโตมาพร้อมความสะดวกสบาย ร่ายล้อมด้วยสิ่งอำนวยความสะดวก และสิ่งเร้ารอบกาย ไม่ว่าจะ

เทคโนโลยีอินเทอร์เน็ต หรือ โซเชียลมีเดีย ทำให้สนใจอะไรหลายๆ ในเวลาเดียวกัน จนทำให้กลายเป็นเด็กสมาธิสั้น หรือแสดงพฤติกรรมบางอย่างออกมา ที่ทำให้ผู้ใหญ่รู้สึก “ขัดหูขัดตา” โดยเฉพาะอย่างยิ่งในครอบครัว ที่คุณพ่อคุณแม่ต้องออกไปทำงานข้างนอกบ้าน และปล่อยให้ลูกได้รับการดูแลจากคนอื่นมากกว่าตนเอง ช่องว่างนี้ทำให้มักมีคำพูดหนึ่งหลุดออกจากปากเด็กๆ เสมอว่า “ผู้ใหญ่ไม่เข้าใจ” แม้ว่าเด็ก Gen Z จะนิยมชมชอบเทคโนโลยีโซเชียลมีเดีย หรือแชท ไลน์ แต่สิ่งเหล่านี้ก็ไม่สามารถทดแทนการพูดคุยแบบจริงๆ ได้ โดยเฉพาะบางเรื่องบางข้อความ เทคโนโลยีก็ไม่สามารถสื่อความรู้สึกที่แท้จริงออกมาได้ครบถ้วน เด็กๆ นั้นต้องการความรัก ความเข้าใจจากผู้ใหญ่ และอยากให้ผู้ใหญ่แสดงความรัก ความห่วงใยออกมาเช่นเดียวกัน

ทางออกที่ดีในการลดช่องว่างระหว่างวัยลงนั้น คือการทำ ความเข้าใจว่าคนรุ่นใหม่มีความแตกต่างจากคนรุ่นก่อนๆ ให้เข้าใจถึงบริบทที่หล่อหลอมพวกเขาขึ้นมา และอย่ามองคนรุ่นใหม่ผ่านบรรทัดฐานของคนรุ่นเก่ามากเกินไป สิ่งเหล่านี้จะช่วยให้เกิดความเข้าใจ เกิดการสื่อสารปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้ใหญ่กับเด็ก ช่วยลดช่องว่างระหว่างวัยได้มากขึ้น เป็นความจริงที่ปฏิเสธไม่ได้เลยว่า ในสังคมไทยของเราประสบการณ์ของผู้ใหญ่นั้น มีประโยชน์เป็นอย่างมากสำหรับคนรุ่นใหม่

② ยืนอยู่บนเส้นด้ายได้อย่างไร

สิ่งที่ทำให้เด็กๆ ต้องมีพฤติกรรมเสี่ยง ทั้งจะโดยตั้งใจหรือไม่ ได้ตั้งใจก็ตาม ที่เรียกกันว่า “ยืนอยู่บนเส้นด้าย” นั้นเกิดขึ้นได้อย่างไรไม่ว่าจะเป็นเรื่องการติดยาเสพติด ติดเกม หรือติดพนัน

ส่วนหนึ่งนั้น อาจเกิดจากตัวเยาวชนเองที่เรียนหนังสือไม่ทันเพื่อน ไม่สนใจในการเรียน และมีความเกียจคร้าน อย่างที่เราได้ยินจาก “ก๊อง” ถึงเหตุผลที่เขาไม่ชอบไปเรียนหนังสือ “ขี้เกียจ ไม่ชอบเรียน หัวไม่ไป เวลาเรียนในห้องไม่เคยทันเพื่อนเลย ชอบมาอยู่ที่เซ็นทรัลเพราะได้เจอเพื่อนและได้ร้องเพลง”

นอกจากนี้พฤติกรรมรุนแรง ชอบทะเลาะวิวาท และมีปัญหากระทบกระทั่งกับเพื่อนๆ ในโรงเรียนอยู่เสมอ ประเภทวัยรุ่น “เลือด

ร้อน” ก็กลายเป็นพฤติกรรมที่ร้ายแรง ผิดวินัยของโรงเรียน จนทำให้ต้องลาออก หรือถูกไล่ออกจากโรงเรียน อย่างกรณีของ “โจ” ที่บอกกับเราว่า “ตอนเรียนอยู่ชั้นม.2 มีเรื่องทะเลาะกับคนในโรงเรียนเดียวกัน จึงนำอาวุธปืนจากบ้านไปที่โรงเรียน เพื่อไปทำร้ายคู่อริ แต่ถูกจับได้และโดนไล่ออกจากโรงเรียน” ส่วน “วุฒิ” บอกกับเราว่า เขามีนิสัยที่เรียกว่า “จุดเดือดต่ำ” ชอบทะเลาะเบาะแว้งกับเพื่อนในโรงเรียนเสมอ แม้ใครล้อเลียนนิดหน่อย ก็พร้อมที่จะเข้าไปชกต่อยทันที จึงถูกไล่ออกจากโรงเรียน

ความอ่อนไหวทางด้านอารมณ์และจิตใจ ซึ่งเป็นผลมาจากครอบครัวที่มีความแตกแยก มีการทะเลาะวิวาทหรือใช้ความรุนแรงในครอบครัว มีการหย่าร้าง เช่นกรณีของ “ฝ้าย” ที่เล่าให้เราฟังว่า “หนูมีพ่อเลี้ยง แต่เข้ากับพ่อเลี้ยงไม่ได้ เพราะพ่อเลี้ยงชอบทำร้ายและทุตีแม่” บางคนความไม่สมบรูณ์เกิดขึ้นภายหลังจากคุณพ่อหรือคุณแม่เสียชีวิต ต้องอยู่ในครอบครัวเลี้ยงเดี่ยว หรือไปอาศัยอยู่กับญาติ เช่นกรณีของ “เดียวิ” ที่เล่าให้เราฟังว่า “ตอนนั้นพ่อผมเสียชีวิต ผมทำอะไรไม่ถูกเลย เลยตัดสินใจแยกตัวออกมาอยู่กับน้ำ ทำให้ไม่ได้เรียนต่อ ใจผมก็ไม่อยากเรียนแล้ว ช่วงนั้นค่อนข้างเกรง มีปัญหาชกต่อยกับเพื่อนที่โรงเรียนเลย โดนให้ออก” หรือ อย่างกรณีของ “สิงห์” ที่บอกกับเราว่า “ผมไม่รู้จักพ่อกับแม่ ไม่เคยเห็นหน้าเลย เกิดมาผมก็อยู่ในสถานสงเคราะห์ปากเกร็ดแล้ว ที่ผมหนีออกมาจากสถานสงเคราะห์ เพราะพ่อบ้านตีผมเนื่องจากผมไปช่วยเพื่อนต่อยกับรุ่นพี่ในสถานสงเคราะห์ พ่อบ้านมีความไม่พอใจพวกผมอยู่

แล้ว เมื่อเพื่อนผมชวนหนี ผมเลยตัดสินใจหนีพร้อมกับเพื่อน”

ใช้ว่าครอบครัวที่เลี้ยงดูลูกแบบตามใจ แล้วจะมีความอบอุ่น กลับกลายเป็นว่าไม่มีเวลาดูแลลูกๆ อย่างเต็มที่ เพราะคุณพ่อคุณแม่ มัวแต่ไปยุ่งอยู่กับการทำงาน ไม่ใช่เพียงแค่เฉพาะครอบครัวที่ต้องหา เข้ากินค่า แม้แต่ครอบครัวที่หน้าที่การงานมีหน้ามีตาในสังคม อย่าง เช่น รับราชการ หรือทำงานประจำ ซึ่งน่าจะมีเวลาอยู่กับลูกได้มาก กลับคิดแค่จะให้ลูกได้เรียนหนังสือ หรือมีสิ่งของต่างๆ ตามที่ลูก ต้องการก็น่าจะพอแล้ว แต่ไม่ใช่เลย ยาวชนในครอบครัวเหล่านี้ก็ ต้องการการดูแลอย่างใกล้ชิดเหมือนกัน อย่างเช่น “บิง” ได้บอกกับ เราว่า “ตอนแรกพ่อก็ให้โอกาสเรียนแต่ก็ไม่สบายใจ ไม่ชอบ เพราะ โดนพ่อด่าทุกวัน รู้สึกรำคาญ โดนบ่นทุกวันใครจะไปทนได้ เคยหยุด เรียนไปครั้งหนึ่งแล้วกลับมาเรียนอีก ก็พบว่าทุกอย่างเป็นเหมือนเดิม ยังโดนดุโดนด่าเหมือนเดิม สุดท้าย ผมเลยไม่อยากรเรียน”

แม้ว่าการศึกษาภาคบังคับนั้น ให้ทุกคนได้เรียนฟรี แต่นั่นก็ เฉพาะแค่ค่าเล่าเรียนเท่านั้น แต่ยังไม่ได้รวมถึงค่าชุดนักเรียน ค่า หนังสือ และค่าบำรุงการศึกษาที่ต้องจ่ายเพิ่ม สำหรับยาวชนที่เกิด ในครอบครัวที่ฐานะค่อนข้างยากจน เงินจึงยังถือเป็นสิ่งสำคัญอันดับ แรกในการดำรงชีวิต สำคัญกว่าการเรียน ทำให้ “นุช” ต้องออกมา ช่วยที่บ้านทำงาน เธอบอกกับเราว่า “จบแค่ชั้นประถมศึกษา และไม่ได้เรียนต่อชั้นมัธยม เพราะทางบ้านฐานะยากจน ไม่มีเงินให้ค่าบำรุง

โรงเรียน” หรืออย่างกรณีของ “สา” ที่เล่าให้ฟังว่า “เคยไปทำงาน ตอนปิดเทอมแล้วได้เงินใช้ แม่ชอบมาบ่นให้หนูฟังเกี่ยวกับเรื่องเงินๆ ทองๆ ในบ้าน ว่าเงินขาดมืออยู่บ่อยๆ หนูจึงตัดสินใจไม่เรียนต่อในชั้น ม.ต้น แล้วออกมาทำงานเลย เพื่อตัดปัญหาและไม่อยากเป็นภาระให้กับแม่”

การติดเพื่อน เพื่อนชวนหนีเรียน ชวนเล่นเกม ชวนเล่นพนัน ชวนเสพยา หรืออยู่กับเพื่อนแล้วสนุกจนไม่สามารถบังคับตัวเองให้กลับมาเรียนได้ เช่น กรณีของ “บ๊ิก” ที่บอกเราว่า “ไม่ได้เรียนต่อในชั้นม.ต้น เพราะติดเพื่อน จากนั้นก็หันไปซึ่ยาเสพติด เมื่อใช้แล้วทำให้ไปเรียนไม่ไหว ทำยสุดเลยออกจากโรงเรียน” หรือ “อาร์ม” ที่บอกกับเราว่า “ผมติดเพื่อน ติดแก๊ง ทำให้เริ่มเกเร ชวนกันไปดื่มเหล้า ทำให้ไม่อยากไปเรียน ทำยสุดผมตัดสินใจไม่เรียนต่อ” ส่วน “วี” สารภาพว่า “ติดเกมออนไลน์ โดดเรียนเป็นประจำเพื่อไปเล่นเกม เล่นเกมจนตัวเองติด มส. ทางบ้านจึงให้ออกจากโรงเรียน”

หรืออย่างกรณีของ “ไสว” ที่บอกว่า “ผมเป็นคนติดเพื่อน และเพื่อนก็ชอบชวนกันไปเที่ยวมากกว่าไปเรียน โดยมักจะไปเที่ยวที่ห้างแห่งหนึ่ง ไปรวมตัวกันอยู่ที่ “โซนคาราโอเกะ” ของห้าง ทำให้เวลาเรียนไม่พอ ต้องเรียนซ้ำชั้น เลยตัดสินใจไม่เรียนต่อ”

แม้ว่า การใส่ใจ การดูแลเด็กๆ ให้อยู่ในกฎระเบียบอย่างเข้มงวด จะเป็นหน้าที่ของสถานศึกษา ครูบาอาจารย์ แต่การที่เด็กถูก

มองว่าเป็น “เด็กหลังห้อง” ถูกตราหน้าว่าเป็นเด็กที่เรียนไม่เก่ง กลับ
ก่อตัวเป็นแรงต้านขึ้นมาในตัวเด็ก จนไม่สามารถทนอยู่กับระเบียบ
หรือการว่ากล่าวตักเตือนของทางโรงเรียนได้อีกต่อไป ซึ่งทำให้เกิด
พฤติกรรมต่อต้านที่รุนแรงยิ่งขึ้น ไม่สนใจการเรียน เปื่อเรียน เปื่อ

ห้องเรียน เบื่อคุณครูที่ดุคำ เหล่านี้ล้วนกลายเป็นข้ออ้างให้เด็กๆ ใช้อ้างเพื่อออกจากโรงเรียน เหมือนกับกรณีของ “สุชาติ” ที่บอกเราว่า “ผมทะเลาะกับคุณครูคนหนึ่ง ผมเลยตัดสินใจเดินออกจากโรงเรียนและไม่กลับไปโรงเรียนอีกเลย” หรือกรณีของ “สมชาย” ที่เล่าให้ฟังว่า “ผมจบชั้นประถมศึกษา และไม่ได้เรียนต่อ เพราะเพื่อการเรียนในระบบ ที่เต็มไปด้วยระเบียบ และครูที่ชอบด่า เลยตัดสินใจไม่เรียนต่อ พ่อแม่ผมเขาก็เข้าใจนะ”

@ทำอะไรถึงเรียกว่าเส้นด้าย

“มึงไม่แน” “ไม่กล้า” “เพื่อนกันเอาหน่อย” “ไม่ติดหรอก” ด้วยความอยากรู้อยากเห็น อยากลอง บวกกับสิ่งเร้า และความท้าทาย จากเพื่อนๆ กลายเป็นแรงกระตุ้นอย่างดีให้เด็กๆ เกิดความกล้า ยังไม่นับค่านิยม วัฒนธรรมของกลุ่มย่อย พฤติกรรมลอกเลียนแบบ และการได้รับการยอมรับจากเพื่อนๆ ในกลุ่ม รวมทั้งผลประโยชน์หรือความสนุกที่ตามมา จึงทำให้เด็กๆ ตกเป็นเหยื่อของคำพูดแรงเร้าท้าทายได้อย่างไม่ยาก จะว่าไปแล้วความเสี่ยง หรือ “เส้นด้าย” ในชีวิตของเด็กๆ มีอยู่ไม่น้อยเลย ตัวอย่างเช่น

ด้ายเส้นแรก ซึ่งเราเห็นกันมาตั้งแต่เด็กจนเผลอคิดไปว่านี่คือวิถีชีวิต คือกิจกรรมพื้นบ้าน ที่ทุกบ้านเล่นกันเป็นประจำ เช่น ไฟป๊อกเต็ง หว่ยใต้ดิน ไฮโล โกะชน ปลากัด วัวชน ฯลฯ นอกจากเล่น

กันที่บ้าน เล่นกันตามงานขึ้นบ้านใหม่ งานศพ หรือในประเพณี ใน
เทศกาลต่างๆ แล้ว เยาวชนยังได้รับการถ่ายทอดการพนันพื้นบ้าน
แบบที่เรียกว่าสืบทอดจากรุ่นสู่รุ่น โดยการชักชวนของคนใกล้ตัว
อย่าง พ่อแม่ ลุง ป้า น้า อา ญาติพี่น้อง และบรรดาเพื่อนๆ ซึ่งนับได้
ว่าเป็นจุดเริ่มต้นที่ทำให้เยาวชนมีพฤติกรรมเสี่ยงในการเล่นพนัน และ
จากตรงนี้บวกกับความอยากรู้อยากเห็น ความสนุก ความท้าทาย
กลายเป็นตัวต่อยอดให้กล้าที่จะไปเล่นการพนันในระดับที่ใหญ่ขึ้น
ด้วย ไม่ว่าจะเป็นการพนันที่เกี่ยวข้องกับการกีฬา เช่น การพนันบอล

สนุกเกอร์ หรือแม้แต่การพนันออนไลน์ที่มีเครือข่ายการพนัน หรือ เป็นเว็บบอร์ดการพนันที่ใหญ่และหลากหลาย เยาวชนที่ติดการพนัน มักจะหมกมุ่นจนไม่มีเวลาพักผ่อน ทำให้ไม่มีสมาธิในการเรียน ไม่อยากไปโรงเรียนและขาดเรียนในที่สุด ผู้ปกครองที่มีอาชีพมั่นคงแต่ไม่มีเวลาให้ลูกให้ครอบครัว มีโอกาสส่งลูกให้ขึ้นไปยืนอยู่บนด้ายเส้นนี้สูงถึง 2 เท่าเมื่อเทียบกับผู้ปกครองที่ไม่มีงานทำ เยาวชนที่เล่นการพนันมีโอกาสที่จะเสพติด และได้รับอันตรายจากการเสพติดในระดับที่สูงกว่าเยาวชนที่ไม่เล่นพนันประมาณ 2 เท่า

ด้ายเส้นต่อมาคือ การเล่นเกมทั้งออนไลน์และออฟไลน์ เริ่มจากเล่นด้วยความสนุก เพลิดเพลิน โดยเริ่มต้นจากเข้าไปเที่ยวในร้านเกมกับเพื่อนๆ แล้วเห็นคนอื่น ๆ เขาเล่นกันอย่างสนุกสนาน ก็เลยอยากลองเล่นบ้าง เล่นไปเรื่อยๆ เล่นจนติดเกม ไม่ได้พักผ่อนหลับนอน เล่นเพื่อจะเอาชนะ หรือพนัน ทั้งที่เป็นตัวเงิน ยาเสพติด และอื่นๆ จนทำให้สุขภาพทรุดโทรม พักผ่อนไม่เพียงพอ และไม่อยากไปโรงเรียน จนใน

ที่สุดก็หนีเรียน บางกรณีเรายังพบว่า มีการใช้เกมเป็นช่องทางในการระบายออกซึ่งอารมณ์โกรธแค้น ที่มีต่อคนในครอบครัวอีกด้วย แม้จะมีบางคนบอกว่า เขาสามารถสร้างรายได้จากการเล่นเกมก็ตาม

ด้ายอีกเส้นหนึ่งเกิดจากเยาวชนที่หลงใหลในความเร็ว มีความคิดที่จะดัดแปลงเครื่องยนต์ให้เกิดความเร็วสูง ด้วยประสบการณ์และฐานะทางการเงิน ทำให้โอกาสที่จะใช้พื้นที่สนามแข่งในการประลองความเร็วเป็นไปได้ยาก จึง

ทำให้เยาวชนเหล่านี้หันไปใช้ถนนหลวงเป็นสถานที่สำหรับ

ทดสอบความเร็ว จนทำให้ผู้ใหญ่มองว่า “พวกนี้ชอบสร้างความเดือดร้อน” ซึ่งในความเป็นจริงความเดือดร้อนนั้นได้เกิดขึ้นกับตัวเยาวชนเอง ความคึกคะนอง ประมาท

ขาดความระมัดระวัง ไม่ใส่หมวกนิรภัย และขับซิ่งด้วยความเร็วสูง ปัจจุบันเหล่านี้ ทำให้พวกเขาได้รับบาดเจ็บหรือเสียชีวิตจากการซิ่งซึ่การแข่งขันในยามค่ำคืนดึกๆ ตื่นๆ เป็นประจำ ทำให้เยาวชนกลุ่มนี้ไม่สามารถตื่นไปโรงเรียนในตอนเช้าได้ เมื่อไปสายบ่อยๆ เข้า ก็ทำให้ไม่อยากไปโรงเรียน และขาดเรียนในที่สุด

ด้ายเส้นสุดท้ายที่บอบบาง
และพร้อมที่จะขาดออกได้ทุก
เมื่อ คือ สารเสพติดทั้งหลาย
ตั้งแต่ บุหรี่ เหล้า เบียร์ ไวน์ ยาบ้า
กัญชา สารระเหย กาว ยาไอซ์
ยาเค เฮโรอีน ไบกระท่อม น้ำต้ม
ไบกระท่อมผสมสารอื่นๆ การนำ
ยารักษาโรคมมาใช้เพื่อให้เกิดความ
มึนเมา เช่น ยานอนหลับ ยากล่อม
ประสาท ยาแก้ปวด ยาแก้ไอ
หรือยาแก้แพ้ ฯลฯ ด้วยฤทธิ์และ
ผลกระทบของสารเสพติดที่ทำให้

คนเสพมีอาการมึนเมาในระยะแรกผนวกกับการจมอยู่ในอารมณ์
สนุกสนานระหว่างกลุ่มเพื่อน ค่านิยมในการเสพยา ความเชื่อที่ผิดต่อ
การเสพสารเสพติด การที่มีเวลาว่างมากเกินไป ทำให้เยาวชนทดลอง
เสพอย่างง่ายขึ้น ยิ่งเป็นเยาวชนที่มีความอ่อนไหวทางอารมณ์ ต้องการ
ความเข้าใจ การยอมรับ และความเท่าเทียมกัน แบบที่ว่า “ไปไหน
ไปกัน” “เอาไหนเอากัน มันส์ไหนมันส์กัน” “แบ่งกันกินแบ่งกันใช้”
ความเป็นกลุ่ม ก๊วน แก๊ง ที่มีภาษาเฉพาะกลุ่ม “เอก” เล่าให้เราฟังว่า
ที่เสพยาเพราะรุ่นพี่ชักชวน “ไปได้หนู (ไปยิงหนู) ไปสูบ (ยาบ้า) แล้ว

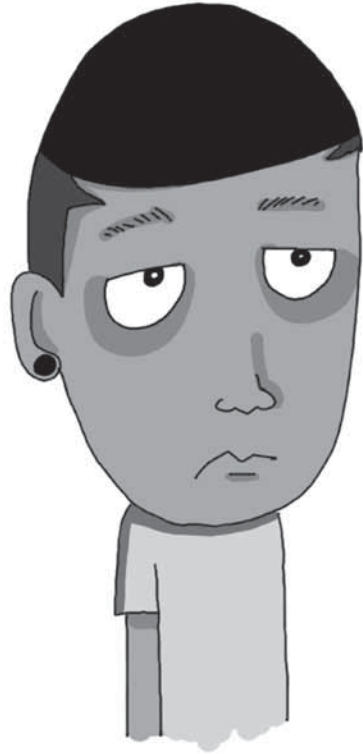
มันดีดี เลยขยัน” เช่นเดียวกับ “ฟิว” เวลาชวนกันไปเสพจะพูดว่า “ไปกินมะม่วงกัน (เสพไอซ์)” ส่วน “เมย์” ตมกาวจนติดเพราะเพื่อนชอบชวน “เดอร์มัยๆๆๆ? เพื่อนมันชวนอะพี เราเป็นคนไม่ขัดใจเพื่อนไง เพื่อนให้ลองไรเราก็ลองตามเพื่อนเลย ใจใจอะพี” เสพยาในกลุ่มเพื่อนทำให้คัยมันส์ สนุก กล้าที่จะทำอะไรหลายๆ อย่าง มีความสุขปิติ ซึ่งความสนุกสนาน ความสุขที่ได้รับนับเป็นจุดเริ่มต้นที่สำคัญยิ่ง และยากที่จะลืมในอารมณ์ความสุข ความสนุกดังกล่าวจนกลายเป็นการเสพติดที่ไม่รู้ตัว และมีการใช้จำนวนที่มากขึ้น ถึงขั้น “ตุน” เล่าถึงอารมณ์ในการเสพครั้งแรกว่า “กินครั้งแรกเมามาก “ยัน” (อาการสั้นๆ จนหลับไป) ไม่รู้เรื่องเลย แต่ก็ยังกินมาเรื่อยๆ แต่จะนานๆ ครั้งเท่านั้น” ยาวชนส่วนใหญ่ที่เริ่มเสพ หรือเสพติดมักมีทัศนคติต่อยาเสพติดในทางบวก อย่างเช่น “เบล” นิยมชมชอบกับกัญชา คัยอวดว่า “กัญชามีหลายแบบ ถ้าเราใช้แบบที่ไม่มีอันตรายมันก็ไม่มีผลอะไรต่อร่างกาย เช่น ถ้าเป็นแบบตากแห้งก็ไม่เป็นไร ยิ่งถ้าเป็นด้ายสีแดงก็ยิ่งเป็นของดี แต่เวลาเราใช้ เพื่อนเราดากเอง บ้องเราก็ทำเอง มันไม่เป็นไร” ต่างกับ “มิน” ที่รู้ว่าใบกระท่อมเป็นยาเสพติด กลัวการทำผิดแล้วถูกจับกุม แต่ความกลัวนั้นไม่สามารถหยุดความอยากได้จนต้องหาที่ปลอดภัย ไม่มีที่ไหนจะปลอดภัยเท่ากับที่บ้านของตัวเอง มินบอกว่า “ต้มน้ำหอมที่บ้านนั้น ปลอดภัยจากตำรวจ เพราะตำรวจไม่กล้าเข้าไปค้นบ้าน การที่ตำรวจเข้าไปค้นบ้าน

ประชาชนนั้น ต้องมีหมายค้นก่อนถึงจะเข้าไปได้” และนี่คือเหตุผล
ที่มินเลือกเสพที่บ้านโดยไม่กลัวตำรวจจะมาจับ “โหน่ง” เคยถูกจับ
มาแล้วครั้งหนึ่ง เล่าให้ฟังว่า “จะต้องไปรายงานตัวทุกเดือน แล้วก็
จะขอตรวจฉี่ จะกินโซดาเปล่าๆ ก่อนไปรายงานตัว 3 ขวด เล่นเค
(ยาเค) อย่างเดียวฉี่ไม่ม่วง แต่ถ้าเล่นหนม (ยาอี) ฉี่จะม่วง เล่นเค
อย่างเดียวต้องตรวจเลือดถึงจะเจอ” ประสบการณ์อันโชกโชนทำให้

โหม่งรู้เทคนิควิธี ซึ่งก็เป็นความจริงที่ว่า ชุดตรวจปัสสาวะส่วนใหญ่ที่ใช้เป็นชุดตรวจยาเสพติดประเภทสารกระตุ้นประสาท กลุ่มแอมเฟตามีน ยาบ้า ยาไอซ์ แต่ถ้าเสพยาเคไปก็ตรวจไม่เจอ

สภาพแวดล้อมก็เป็นส่วนสำคัญที่ทำให้เยาวชนเข้าถึงยาเสพติดได้ง่าย รอบๆ บ้าน “มอส” หาใบกระท่อมได้ง่ายมาก มอสมักจะ “ซื้อใบกระท่อมจากแผงบ้านใกล้เคียง เป็นจำนวนเงิน 100 บาท หรือ 1 มัด ได้มา 60 ใบ ต้มครั้งนึง ใช้หมดเลย ส่วนยาแก้ไอจะใช้ยี่ห้อตองเอฝาแดง ขวดละ 200 บาท”

เมื่อติดใจติดยาแล้ว ช่องทางที่ทำให้มียาเสพติดมาเสพได้ตลอดเวลา คือ การเข้าไปมีส่วนร่วมในกระบวนการค้ายา เริ่มตั้งแต่การเป็นเด็กเดินยา (คนส่งยา) “นักบิน” เอายาไปวางตามที่ต่างๆ หรือเอายาไปขาย นอกจากจะได้ค่าตอบแทนเป็นจำนวนเงินแล้ว ยังได้ค่าส่วน

ต่างที่เป็นยาเสพติดมาเสพยาอีกด้วย การที่เป็นคนเสพยา รัยยามาขาย ได้แต่ขึ้นเรื่อยๆ จนไปถึงแหล่งที่รัยยาโดยตรง ได้ซึม ได้ลองเสพยา ประเภทอื่นๆ ที่ไม่เคยลอง ในที่สุด ด้ายเส้นนี้ก็จะขาดเมื่อเยาวชนติดยา และเข้าไปพัวพันกับเครือข่ายการค้ายาเสพติด จนถูกเจ้าหน้าที่จับกุมดำเนินคดี หรือเกิดผลกระทบทางร่างกายที่เยาวชนได้รับการเสพยา เช่น เริ่มมีอาการกระสับกระส่าย ปวดหัว หวาดระแวง และมองเห็นภาพหลอน เป็นต้น

ยาบ้าเหมือนเป็นอะไรที่ธรรมดาสำหรับเยาวชนกลุ่มนี้ กลิ่นที่ยั่วชวนบวกกับความคุ้นเคยทำให้อดใจที่จะลองไม่ได้ “น้องฝน” เคยลองเสพยาบ้า แต่ตอนนี้เลิกหมดแล้ว บอกว่า “เวลาเพื่อนชวนก็ไป ปกติถ้าเพื่อนไม่ชวนก็ไม่ได้ไปกับเขา เราขี้เกียจ ไม่มีเงินด้วย ขี้ค่านไปแต่ๆ เนี่ย ถ้ามันปะจวนเฮาก่อปะไป เรื่องเสพยา เฮาแคไปถือพอยล์ กับลงไฟหื้อเป็อนปะตาย พอนานเข้าๆ กลิ่นมันหอมเหมือนซ็อกโกแลต เฮาก่อเลยอยากลอง ลองไปลองมา ก็เลยได้เสพกับเขาเลย แต่ไม่ติดนะ แคลองเฉยๆ ไม่ถึงขั้นลงแดง ไม่ถึงขั้นอยากลองกับเขาปะตาย ซื้อมาจากพี่ที่รู้จัก เคยเข้าคุก 8 ปี โดนลดโทษ เพราะเป็นสายให้ตำรวจ เหลือ 3 ปี แต่เป็นสายให้ตำรวจตลอดชีวิตนะ เวลาออกบ้านเลยต้องระวังตัวเองมากๆ เพราะเผื่อเค้ามาฆ่า มายิง อันตราย อีกทางซื้อเองไปเอาจากบนดอย ราคาถูกกว่าที่ซื้อจากพี่เค้า มาเม็ดละ 100 บาท เอามาขายต่อ เม็ดละ 130 บ้าง 150 บ้าง บางที

เม็ดละ 200 กว่า แค้กี้ซื้อกันอยู่ กำไรที่ได้ก็ไปซื้อยามาเสพกันอีก ได้เงินเยอะ คนที่เราไปซื้อมาเนี่ย แค้กี้ซื้อมาในราคาที่ถูกกว่าขายให้เราอีก อาจจะ 50 บาทก็ได้ หรือน้อยกว่านั้นก็ได้”

@สารพัดสูตร สรรพโทษ

ความเชื่อในสรรพคุณ ค่านิยมที่ผิด “ใช้แล้วผิวขาวผอม” “สนุกเมาเหมือนเหล้า” “แก้ไครียด” “ทำงานหนักได้” “ทนแดด” ข้อความคำพูดต่างๆ ได้มีการส่งต่อจากรุ่นสู่รุ่น ยุคสมัย ความนิยม กาลเวลาที่เปลี่ยนไปทำให้มีรูปแบบการเสพหลากหลายมากขึ้น

จากที่เคยสูบแบบธรรมดาทั้งขมและฝาด เปลี่ยนมาเป็นน้ำตัมใบกระท่อมที่เติมน้ำอัดลมและยาแก้ไอที่มีหลายรสชาติ ทั้งรสส้ม สตรอว์เบอร์รี่ ราสเบอร์รี่ ทำให้อร่อยขึ้นและดื่มง่ายที่สำคัญ “เมาเหมือนเหล้าและไม่มีกลิ่น” จนเป็นที่ติดใจ “ใหญ่” เป็นคนหนึ่งที่ติดใจใน “คือกเทลน้ำตัมใบกระท่อม” ใหญ่ได้เล่าวิธีการผสมน้ำตัมใบกระท่อมให้เราฟังว่า “จะตัมตัมกันกับเพื่อน ทุกๆ ครั้งที่ตัมกับเพื่อนจะไปเด็ดใบกระท่อมจากบ้านลุงประมาณ 20-30 ใบ พร้อมหม้อตัม 1 หม้อ (ขนาดประมาณ 5 ลิตร และแก้วคนละใบ โดยจะไปกัน 3-4 คน เป็นเพื่อนรุ่นราวคราวเดียวกันอยู่ในละแวกบ้านและโตมาด้วยกัน สถานທີ່ไปตัมคือศาลาชายทะเลใกล้ๆ หมู่บ้าน วิธีคือจะเติมน้ำใส่หม้อจนเกือบเต็มแล้วใส่ใบกระท่อมลงไปทั้งหมด จากนั้นตัมจนสี

ของใบจากสีเขียวเปลี่ยนเป็นสีเหลือง จึงนำไปออกจากหม้อ และเติมน้ำยาแก้อ้อ (ไอวาติลขนาด 60 มล.) ลงไปครึ่งขวด และน้ำอัดลมโค้ก ปริมาตร 500 มล. ลงไป 1 ขวด จากนั้นนำหม้อที่ยังร้อนไปแกว่งในกะละมังที่มีน้ำกับน้ำแข็งอยู่ เพื่อลดอุณหภูมิ น้ำต้มกระท่อมให้น้อยลงจนเย็นในที่สุด จากนั้นจึงเริ่มใช้แก้วน้ำตักแบ่งกันดื่ม (สาเหตุที่จะดื่มกันเฉพาะเมื่อเย็นแล้วเพราะตอนเย็นรสชาติจะหวานกว่า) โดยจะดื่มกันให้หมดในคราวเดียว เพราะน้ำต้มกระท่อมเมื่อต้มเสร็จจะไม่สามารถทิ้งไว้ข้ามคืนได้ เนื่องจากจะบูดและทานอีกไม่ได้ ปริมาตร 1 หม้อต้มจะดื่มได้ไม่เกิน 4 คน ตกคนละ 8-10 แก้ว และจะดื่มกันจน “ยัน” (อาการสั้นๆ จนหลับไป) “เอก” เป็นคนหนึ่งที่บอกว่า “ไม่ว่างใจว่าเขาผสมอะไรลงไปบ้าง จึงชอบที่จะซื้อมาต้มกินเองมากกว่า “เอาใบกระท่อม 30 ใบ รูดก้านออก บิดใบให้ขาดแล้วขยี้ ใส่น้ำลงในหม้อหุงข้าวเกือบเต็มแล้วต้มจนเดือดและใบเปื่อย กรองเอากากออก ทำให้น้ำต้มเย็นโดยการนำหม้อที่ใส่น้ำต้มไปแช่ในน้ำแข็งให้เย็น เมื่อเย็นก็ใส่โค้ก 1 แก้ว ยาแก้อ้อ (ยี่ห้อไอวาติล ขวดละ 100 บาท) ครึ่งขวด คนให้เข้ากัน เสร็จแล้วก็ดื่มได้ ปกติจะซื้อใบกระท่อมครั้งละ 1 มัด (มี 30 ใบ ราคา 100 บาท) กินครั้งละ 2 ชุด กินกัน 10 คน ใบกระท่อมและยาแก้อ้อ หาซื้อได้ทั่วไปในตัวเมืองสงขลา และบางทีคนขายใบกระท่อม ก็มีน้ำต้มแบบทำสำเร็จขายด้วย โดยน้ำต้มขนาดขวดโค้ก 15 บาท ขาย 50 บาท และน้ำต้มขนาดขวดโค้ก 1.25 ลิตร

ชาย 120 บาท แต่ก็ไม่เคยคิดที่จะซื้อกิน” น้ำต้มใบกระท่อมผสมสารอื่นๆ ที่ยาวชนชอบส่วนผสมคือกเทลแตกต่างกันไปในแต่ละพื้นที่และความชอบ ชาวโหดหน่อยก็ผสมผงสีขา-เหลืองที่ขูดมาจากสีทาเส้นถนน ผสมยากันยุง ผงสีขาที่ขูดจากข้างในหลอดไฟนีออน คนทั่วไปรู้จักกันดีในชื่อว่า “4 x 100” “8 x100”

“สาวแก้ม” เป็นอีกคนหนึ่งที่ต้องหันมาพึ่งสรรพคุณของสารระเหยอย่างเช่นกาวกระป๋อง เธอเชื่อว่าช่วยให้หายเครียดได้ “ดมกาวเพราะมีเรื่องที่เครียดไม่สบายใจจากที่บ้านหรือเรื่องแฟน บะม่วนใจ๋เฮาตมไปมันก่ย่ฮื้อเฮาเป็นผีบ้า ม่วนใจ๋ดี” พอถามว่าแล้วน้องไปใช้กันที่ไหนหรือ แก้มตอบว่า “ก่เข้าไปตามจ๊อก ตามแจ่ง ละกะใส่เลย มันม่วน มันดิงดาวได้” ครั้งแรกที่ตมมีความรู้สึกว่ามันหอมดีและรู้สึกติดใจมาก วิธีการดมคือ น้องไปหาซื้อกาว 3K จากบักซี หรือกาดหรือบางครั้งก็มาขอจากพี่ที่เป็นรักษาการแทนของกลุ่มหัวรุนแรง โดยวิธีการดมคือ เอากาวใส่ถุงพลาสติก พกใส่กระเป๋ามาตลอดเวลา เวลาอยากดมก็หาที่แอบแล้วดมเลย โดยตมจากกาวที่เป็นสีใส จนกาวกลายเป็นสีขาวติดถุงพลาสติก หรือตมจนไม่มีกลิ่น

ยาแก้ปวด แก้ไข พอกินไปแล้วจะมีมันๆ ในทางการรักษาเพื่อต้องการให้ร่างกายได้พักผ่อน แต่ยาวชนพวกนี้กลับคิดว่าเป็นความมัน ความเมาที่สนุก ไม่เปลือง ไม่เป็นอันตราย หาซื้อได้ง่ายและเป็นกระแสนิยม “ยาโปร” “ลีน” ช่วงแรกๆ มีการเอามาทำเป็น MV

ของวงดนตรีใต้ดิน illstick ในเพลง leanin remix ที่เผยแพร่ในยูทูป “แทน” เป็นอีกคนที่นิยมในโปร เล่าให้ฟังว่า “เอายาโปรโคดีวและ ไตมีแท็บมาผสมกับผงชาลิปตันและน้ำเปล่า หรือบางครั้งถ้าไม่มีผง ชาลิปตัน ก็ใช้โค้กไม่ก็เป๊ปซี่ขนาด 2 ลิตร เมากว่าผสมทรามาดอล (ยาแก้ปวด) ซื้อมาที่ร้านขายยาแถวๆ ตลาด โปรโคดีวขวดละ 50 กว่าบาท ไตมีแท็บแผงละ 60 บาท (มี 20 เม็ด)” “ทอย” เป็นอีก คนที่มีส่วนผสมแปลกๆ “ไปซื้อยาทรามาดอลมา 10 เม็ด เมื่อได้ยา มา ตนเองและลูกพี่ลูกน้อง ก็นำผงยามาผสมกับโค้ก น้ำอุ่น น้ำแข็ง กลี้อและมะนาว ผสมในแก้วสเลอปี้แก้วใหญ่ได้ 1 แก้ว”

@ รวมกลุ่ม ก๊วน แก๊ง

เมื่อเด็กๆ รู้สึกว่าผู้ใหญ่ไม่เข้าใจเขา แต่เพื่อนๆ ในรุ่นเดียวกัน กลับเข้าใจเขามากกว่า จึงเกิดการรวมตัวกันของกลุ่มเพื่อนที่มีปัญหา เหมือนๆ กัน หรือมีความคิด ความชอบ ค่านิยม ที่คล้ายกัน “เพื่อน ทำเราก็กทำตาม” “เพื่อนเสพราก็เสพด้วย” รูปแบบการรวมกลุ่มของ เด็กๆ มีอยู่ 2 แบบ คือ

- รวมกลุ่มเฉพาะเพื่อนที่ใกล้ชิด เพื่อนสนิทที่เรียนมาด้วยกัน อยู่ในละแวกบ้านเดียวกัน ซึ่งมีกันไม่กี่คน ง่ายๆ อยากรู้ก็เจอ ว่างก็ มาเจอกัน ไม่มีอะไรมากมาย ยึดหลัก “เท่าเทียมกัน” ไม่มีใครนำใคร ตาม ที่สำคัญไม่มีการตั้งชื่อแก๊ง ส่วนมากรวมตัวกันในช่วงเย็นๆ เพื่อ

พบปะ พูดคุย สูดบุหรี่ ดื่มเบียร์-เหล้า เสพยา (ดมกาว กินน้ำหอม) ขวนกันไปเดินยา (ขนยา) เล่นพนัน หรือแม้แต่เพื่อนถูกรังแก ถูกคู่อริ รังควาน ไม่พอใจคนอื่น ก็จะมารวมตัวกันจัดการปัญหา เช่น การยกพวกไปตีกัน

- รวมตัวกันแบบเป็นกิจจะลักษณะ มีชื่อแก๊ง มีข้อตกลงระหว่างคนในกลุ่ม มีหัวหน้ากลุ่ม สมาชิก การรวมกลุ่มแบบนี้มีพฤติกรรมไม่ต่างกับการรวมกลุ่มในแบบแรก คือ สูดบุหรี่ ดื่มเหล้า ดื่มเบียร์ กินน้ำหอม ซี่รถเที่ยว เล่นเกม พนัน เสพ-ค้ายา ค้าอาวุธ หรือทวงหนี้ การรวมแก๊งที่มีชื่อชัดเจนนี้ มีทั้งที่เป็นเอกเทศแก๊งเดี่ยว โดดๆ มีผู้นำ มีสถานที่รวมตัวประจำ เน้นความสัมพันธ์ กิจกรรมภายในกลุ่ม ไม่สนใจภายนอกหรือแก๊งอื่น แต่เชื่อว่าจะเป็นแบบนี้ไปเสียทั้งหมด เพราะในบางพื้นที่ ก็มีแก๊งที่ชื่อว่า ลายไทย กับแก๊งโอสถ ซึ่งเป็นอริกัน มีเรื่องทะเลาะวิวาทกันเป็นประจำ อีกแบบหนึ่งเป็นการรวมตัวสมาชิกแก๊งทำกิจกรรมร่วมกัน แล้วยังมีความสัมพันธ์กับแก๊งใหญ่หน่อยในพื้นที่ด้วย เช่น แก๊งผู้ชายกลุ่มหนึ่งกับแก๊งผู้หญิงอีกกลุ่มหนึ่งที่คบหาเป็นแฟนกันระหว่างแก๊ง หรือถ้าเกิดการทะเลาะวิวาท ก็จะช่วยเหลือกัน ตัวอย่างเช่น “แก๊งหัวรุนแรง” ซึ่งเป็นแก๊งเยาวชนชาย กับ “แก๊ง amity” ซึ่งเป็นแก๊งเยาวชนหญิง

เป็นที่น่าสังเกตว่าเยาวชนส่วนหนึ่งซึ่งเคยไม่ชอบอะไรที่เป็นกฎระเบียบ โดยเฉพาะกฎเกณฑ์ในโรงเรียน หรือครู จนทำให้ต้องลาออกจากโรงเรียน แต่ทำไมถึงยอมรับข้อตกลงในกลุ่มได้ เหตุผลง่ายๆ เพราะข้อตกลงในกลุ่มนั้น เกิดจากความสมัครใจ การเชื่อใจ การยินดีที่ได้มีส่วนร่วมในความสัมพันธ์นี้ และที่สำคัญเขาและเธอยอมรับซึ่งกันและกัน ยินดีที่จะร่วมทุกข์ร่วมสุขช่วยเหลือซึ่งกันและกันโดยไม่สนใจว่าผิดหรือถูก เด็กๆ หลายคนบอกกับเราว่า “ที่อยากมาอยู่กับเพื่อนเพราะสบายใจดี มาร้องเพลงมาเต้นกับเพื่อนที่คาราโอเกะในห้าง” “เพื่อนชวนและเพื่อนยอมรับในเรา”

การรวมกลุ่มแก๊งค์ไว้ว่าจะรวมตัวกันแล้วมีพฤติกรรมเสี่ยง
เสเพล เสมอไป บทเรียนที่ได้จากน้องๆ เยาวชนในพื้นที่ทางภาค
อีสานทำให้เราได้ว่า เมื่อพวกเขาโตขึ้น เขาจะมีความรู้สึกผิดชอบ
ชั่วดี รู้ว่าพฤติกรรมที่ผ่านมาในอดีตเป็นสิ่งไม่ดีและเขาควรต้องแก้ไข
นอกจากสามารถปรับจูนตัวเองจากที่อยู่บนเส้นด้าย ให้มาอยู่บน
สายหลักแล้ว เขายังได้นำประสบการณ์ในอดีตมาช่วยเยาวชนรุ่นหลัง
ให้มีช่องทาง หรือโอกาสที่จะหลุดจากพฤติกรรมเสี่ยงต่างๆ เหล่านี้ได้
และด้วยเป็นรุ่นพี่ที่เยาวชนรุ่นหลังรู้จักให้ความเคารพ นับถือ หรือแม่
กระทั่งเป็นไอดอล เขาจึงได้ประสานผู้นำชุมชน องค์กรพัฒนาเอกชน
(NGO) เพื่อหาสถานที่สำหรับรวมตัวเพื่อจัดกิจกรรม โดยรวบรวม
แก๊งค์ที่มีอยู่ในพื้นที่ทั้งใหญ่และเล็กเข้าไว้ด้วยกัน มาทำข้อตกลงร่วม
กัน มีการกำหนดกฎเกณฑ์ แนวทางในการปฏิบัติที่ให้ทุกคนได้มีส่วน
ร่วมในการเสนอและยอมรับ การสลายแก๊งค์โดยรวมตัวกันในรูปแบบ
ของ “ศูนย์สร้างโอกาสเด็กและเยาวชน” ทำให้เกิดความช่วยเหลือ
เอื้ออาทรซึ่งกันและกัน ยกเลิกการแบ่งเป็นก๊กเป็นแก๊งค์ ช่วยกันแก้ไข
และลดปัญหาการทะเลาะวิวาท ความบาดหมาง และทำให้ชุมชนเกิด
ความสงบสุข

@ไม่เรียนในโรงเรียนไว้ว่าจะเป็นคนเลว

เยาวชนส่วนมากที่ต้องออกจากโรงเรียน เพราะเหตุที่มี

พฤติกรรมเสี่ยง โดยเฉพาะพวกที่ออกจากโรงเรียนช่วงแรกๆ ด้วยแล้วยิ่งแว้งคว้าง เพื่อนที่ไม่ได้เรียนต่อเหมือนกัน ก็จะกลายเป็นที่พิกใจ ซักชวนกันไปสูบ ต้มกิน เสพ หรือเล่น แต่ก็มีบางส่วนแม้ไม่ได้เรียนหนังสือต่อ หรือถูกให้ออกจากโรงเรียน ก็เชื่อว่าจะทำตัวเหลวแหลก เพราะมากกว่าครึ่งหนึ่งของพวกเขามีงานทำ แม้จะเป็นเพียงงานเล็กๆ น้อยๆ ถูกกฎหมายบ้าง ผิดกฎหมายบ้างก็ตาม ส่วนเยาวชนที่ต้องขอเงินพ่อแม่ ผู้ปกครอง บางส่วนก็ใช้เงินไปกับการเล่นเกม จะว่าไปแล้ว

การเล่นเกมนักก็เชื่อว่าจะมีแต่ด้านลบอย่างเดียว หากเรามองในมุมบวก ดูบ้าง จะพบว่า บางคนเล่นเกม โดยใช้โปรแกรม “ปล่อยบอท” เพื่อให้เครื่องเล่นเกมเองโดยอัตโนมัติทั้งวัน (โดยที่ตัวเองเอาเวลาไปทำอย่างอื่น) เก็บเลเวล ไอเทมที่หายาก แล้วก็นำไปขายต่อ ซึ่งถือเป็นช่องทางในการหาเงินได้อีกทางหนึ่ง บางคนแม้จะมีความรู้หน่อย ไม่มีประสบการณ์ในการทำงาน ก็หันไปรับจ้างโดยใช้แรงงาน เช่น กรรมกรก่อสร้าง รับจ้างเก็บเงินค่าจอดรถให้เทศบาล พนักงานเสิร์ฟในผับ บาร์ ร้านอาหาร รับจ้างขนของในตลาด ทำงานร้านซ่อมรถมอเตอร์ไซด์ (สำหรับคนที่ ไหนๆ ก็ชอบแต่งรถอยู่แล้ว) หรือช่วยงานของธุรกิจครอบครัวหรือญาติ

เยาวชนหลายคนแม้จะผิดหวังมาก่อน แต่ก็ให้โอกาสตัวเองด้วยการเรียนต่อในระบบการศึกษานอกโรงเรียนหรือที่รู้จักกันในชื่อว่า กศน. นับว่าเป็นสถาบันการศึกษาที่ทั้งเปิดโอกาสให้กับคนทั่วไปโดยไม่สนใจอดีตที่ผิดหวังมาก่อน ไม่ว่าจะเป็นคนที่เคยทะเลาะวิวาท ขาดเรียนเป็นประจำ เรียนไม่เก่ง ไม่ทันเพื่อน ไม่มีเวลาเรียน เพราะต้องช่วยที่บ้านหาเงิน เยาวชนเหล่านี้ต้องตั้งใจมากเป็นพิเศษในการที่จะให้โอกาสตัวเองเรียนหนังสือ บางคนบอกกับเราว่า “หลังโดนจับคดียาเสพติด สำนึกเอง เลยตัดสินใจ กลับมาเรียน ตั้งใจว่าเอาวุฒิไปสมัครงาน จะได้มีงานทำ” หลายคนบอกเหมือนๆ กันว่า “เรียนไม่เก่ง ไม่ทันเพื่อนในโรงเรียน จึงตัดสินใจลาออกมาเรียน กศน. หวังไว้ว่า

เมื่อเรียนจบจะช่วยแม่ขายของ” เยาวชนชายอีกรายหนึ่ง ซึ่งเดินออกจากโรงเรียนมาได้สักระยะหนึ่งแล้ว มีความคิดอยากกลับมาเรียนอีกครั้งเพราะเห็นเพื่อนรุ่นเดียวกันได้เรียนต่อ เขาเล่าให้เราฟังว่า “ผมขอที่บ้านมาเรียน กศน. ที่บ้านถามว่าคิดดีแล้วหรือ ก็บอกว่าคิดดีแล้วที่บ้านก็โอเค กลับไปก็ช่วยขายของตามงานวัดหรือเทศกาลต่างๆ” การกลับมาเรียนครั้งนี้ เขาวางเป้าหมายในชีวิตไว้ว่าจะ “เอาวุฒิม.ต้นไปเรียนต่อที่เทคนิคฯ และเรียนต่อด้านวิศวกรรมหรือเป็นช่าง

ก่อสร้าง หรือทำงานด้านออกแบบก็ได้” “มอส” บอกเราว่า “เรียนหนังสือไม่ค่อยเก่ง คิด 0 รายวิชาถึง 21 ตัว ถ้าจะเรียนต่อจะต้องซ้ำชั้นถึง 2 ปี จึงตัดสินใจลาออกจากโรงเรียนมาช่วยงานที่บ้านที่เป็นร้านขายของชำ แม่ให้เงินวันละ 200 บาท และเรียนต่อที่ กศน. แทน

“กศน.” จึงเป็นเสมือน “ประตูแห่งโอกาส” ที่เปิดรับเยาวชนนอกสถานศึกษาที่กลับใจหรือเปลี่ยนใจ และอยากเดินกลับเข้าสู่การศึกษาอีกครั้ง นับได้ว่าเป็นอีกหนึ่งกลไกที่มีความสำคัญในการช่วยแก้ไขปัญหายาวชนนอกสถานศึกษาได้เป็นอย่างดี และยังช่วยผลิตเยาวชนให้มีคุณวุฒิ เพื่อเตรียมความพร้อมสู่การเป็นผู้ใหญ่ที่จะสร้างประโยชน์ให้กับประเทศชาติทั้งในแง่เศรษฐกิจ และสังคม

@ขอเพียงโอกาสและพื้นที่ในสังคม

ในช่วงหนึ่งของชีวิตที่ทำให้ต้องออกจากโรงเรียนด้วยพฤติกรรม การกระทำของตนเอง หรือด้วยระเบียบกฎหมาย การไม่มีเงินเรียน จนทำให้ถูกมองว่า “เป็นปัญหาของสังคม” หรือ “เป็นเด็กไม่ดี” เยาวชนกลุ่มนี้มีชีวิตและจิตใจ แม้จะผิดพลาดไปบ้าง แต่เมื่อถึงช่วงเวลาหนึ่ง เยาวชนเหล่านี้จะเริ่มหยุด คิด และต้องการโอกาสในการกลับตัว หนึ่งในตัวอย่างของการกลับตัวกลับใจ เราได้ฟังจาก “น้องจิ๋ว” ผู้ซึ่งเคยขโมยของของคนในครอบครัวและวิ่งราวทรัพย์ของคนอื่น เพียงเพื่อนำเงินมาซื้อยาบ้า เขาเล่าให้เราฟังว่า “เมื่อตอน

อายุ 17 ปี เริ่มรู้สึกสงสารยาย สงสารคนที่เราไปกระซอกกระเป่าเขา มา ยายนั่นรู้อยู่เต็มอกนะว่า หลานเสพยาบ้าและขโมยของ ยายแอบไปร้องไห้ตอนเราเสพยา” จิ๋วรู้สึกผิดและสงสารยายมาก จึงตัดสินใจ ถอยห่างออกจากยาเสพติดและการลักขโมย แต่หันไปชดเชยด้วยการ ตี้มเหล่าแทน หรือในกรณีของ “นัท” ที่กลับตัวกลับใจ เพราะความ หวาดกลัวบุพการี เขาเล่าว่า “เราแอบต้มน้ำไปกระທေးห้องที่ห้องนอน บ่อยๆ โดยทุกครั้งจะล็อกประตูห้องไว้ แต่มีอยู่วันหนึ่งพลาดลืมล็อก ห้อง พ่อเปิดเข้ามาเห็นพอดี พ่อถึงกับเอาปืนมายิงขู่อันฟ้า และทั้งตี ทั้งเตะ เรากลัวมาก เลยลดปริมาณการเสพน้อยลงไปจากแต่ก่อน แต่ก็ยังเลิกเด็ดขาดไม่ได้”

ส่วน “เหม่ม” ตีแม่ชีวิตของเธอให้เราฟังว่า “หนูเคยลองยา เสพติดยาแล้วเกือบทุกชนิด ทั้ง ยาบ้า กัญชา ดมกาว กินเหล้า สูบ บุหรี่ และฉีดเฮโรอีน แต่ที่ความมาแตกเพราะระยะหลังๆ พ่อแม่เริ่ม สังเกตเห็นอาการที่หนูมักจะเบลอบ่อยๆ เมื่อพ่อจับได้ว่าเสพยา พ่อ ตบหน้าหนู แต่จากนั้น พ่อคุกเข่าลงแล้วร้องไห้อย่างหนักเลย หนูเสียใจมากๆ ที่ทำให้พ่อร้องไห้ หนูเลยตัดสินใจเลิกทุกอย่าง เหลือแค่ตี้ม เหล้าและสูบบุหรี่นานๆ ครั้ง

สำหรับในรายของ “เกมส์” นั้น เขาเริ่มเสพยาตั้งแต่อายุสิบ ห้า โดยเริ่มจากการเที่ยวกลางคืน แล้วไปเสพกัญชา ไปจนถึงยาบ้า จนท้ายสุดเรียนไม่ไหวต้องออกจากโรงเรียน ตอนนั้นพ่อแม่ของเกมส์

เสียใจมาก เขาไม่ได้ทำงานทำการอะไร อยู่บ้านเฉยๆ จนกระทั่งอายุ 22 ปี เริ่มจะมีครอบครัว แต่พลาดท่าถูกจับอีกครั้งทำให้เริ่มที่จะคิดได้ เพราะรักและสงสารพ่อแม่ สงสารลูกเมีย เขาจึงตัดสินใจเลิกเสพยา เต็ดขาดนับจากนั้น เขายังบอกเราด้วยว่า ยาบ้าและกัญชา เป็นสิ่งที่หาซื้อได้ง่ายมากเพราะมีผู้จำหน่ายกระจายอยู่ทั่วไปในชุมชนของเขา

ส่วน “เอ็ม” นั้น ได้เห็นความรักของพ่อที่มีต่อเขา ในวันที่เขาถูกตำรวจจับติดคุกในข้อหาขายเสพติด พ่อต้องวิ่งวุ่นเพื่อไปหาเยี่ยมเงินหลักแสนจากเพื่อนๆ และคนรอบข้างหลายๆ คน เพื่อมาประกันตัวเขาออกจากคุก ที่บ้านของเอ็มมีฐานะยากจน เขาสงสารพ่อมากที่ต้องบากหน้าไปเยี่ยมเงินคนเพื่อมาแก้ปัญหาก็ให้ลูก พี่ชายโกรธเขามาก จึงลงโทษเขาอย่างรุนแรง แต่เป็นการลงโทษทั้งน้ำตา คือตีเราไปเขาเองก็ร้องไห้ไปด้วย เอ็มบอกเราว่า เขารู้สึกเสียใจมาก ที่ทำให้พ่อกับพี่ชายเดือดร้อนและเสียน้ำตา เขาจึงหยุดเสพยา เพราะความรู้สึกที่ไม่อยากให้คนที่เขารักเรา เป็นห่วงเรา ต้องเดือดร้อนและเสียใจเพราะเรา

จากเรื่องราวของเยาวชนเหล่านี้ เราพบว่า การที่เยาวชนยังคงอยู่ในบ้านกับครอบครัว ที่พ่อแม่พี่น้องเต็มไปด้วยความรัก และการดูแลเอาใจใส่อย่างใกล้ชิด จะมีผลต่อการปรับปรุงพฤติกรรมของเยาวชนให้เลิกเสพสารเสพติดได้ค่อนข้างดีกว่าครอบครัวที่แตกแยก และขาดความรักความอบอุ่นในครอบครัว

นอกจากนั้นสิ่งสำคัญที่สุดอีกประการหนึ่งคือ การไม่ตอกย้ำซ้ำเติม ในความผิดพลาดที่ผ่านมาของเขา หรือการตราหน้าว่าเขาเป็น “เด็กเลว” บรรดาเยาวชนกลับใจเหล่านี้ต้องการ “โอกาส” ที่จะแก้ตัวใหม่ ต้องการโอกาสในการเรียนหนังสือ อยากได้ทุนการศึกษา อยากได้งานทำ อยากใช้ความสามารถของตนเองเพื่อทำงานสุจริต ที่ตนต้องการ ต้องการการยอมรับจากสังคม ต้องการโอกาสในการขอโทษสังคม และโอกาสในการมีพื้นที่เพื่อแสดงออก เยาวชนบางคนเล่าให้เราฟังว่า “เมื่อเวลาผ่านไปและอายุของผมมากขึ้น ผมเองก็ได้ผ่านอะไรมามากมายหลายอย่าง สิ่งเหล่านั้นถือเป็นประสบการณ์ที่เลวร้ายมาก ผมไม่อยากให้คนที่ผมรู้จักได้เจอเจอกับประสบการณ์เลวร้ายแบบที่ผมเจอ” การให้โอกาสคนเหล่านี้ในการกลับตัวกลับใจเปรียบเสมือนเป็นการทำทานที่ยิ่งใหญ่ สิ่งสำคัญที่สุดคือ การยอมรับและความเข้าอกเข้าใจจากคนรอบข้าง คนใกล้ชิด ทั้งครอบครัวและพ่อแม่ผู้ปกครอง สิ่งที่เขาทิ้งท้ายกับเราไว้คือ “...ผมต้องการการยอมรับ การดูแลเอาใจใส่ คนทั้งเมืองไม่มีใครยอมรับหรือมองผมเป็นคนดี ผมขอแค่การเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ มองเห็นผมเป็นคนธรรมดา ไม่มองผมว่าเป็นคนเลวก็พอ...”

@ทดแทนสิ่งที่พลาดไป

เยาวชนนอกระบบสถานศึกษา แม้จะเป็นบุคคลที่ถูกมองว่า

เป็นตัวปัญหาที่ ก่อความเดือดร้อนให้กับสังคม แต่สำหรับเยาวชนนอกระบบสถานศึกษา มีหลายสิ่งหลายอย่างที่เขายากจะทำให้กับสังคมนี้ เริ่มจากเรื่องง่ายๆ เช่น เขาต้องการทำตัวดี ไม่ต้องการสร้างความเดือดร้อนให้กับคนอื่น ไม่ต้องการยุ่งเกี่ยวกับสารเสพติด อยากดักเตือนรุ่นน้องและเพื่อนๆ ให้เลิกเสพยา ขายยาเสพติด อยากชวนเพื่อนให้กลับไปเรียนหนังสือและตั้งใจเรียน อยากทำงานจิตอาสา เพื่อช่วยเหลือสังคมตามที่เขาจะมีแรงทำ เหมือนเช่น “กล้า” ที่เขาสารภาพให้เราฟังว่า “อยู่ในโรงพยาบาลธัญญรักษ์ 3 เดือน ทรมาณมากๆ อยากจะออกไปสอนน้องๆ ให้รู้ถึงโทษของยาเสพติด โดยผมจะพูดในฐานะที่ผมเองเคยติดมาก่อน”

@นักชิงบนเส้นด้าย

ถนนสายใหญ่ๆ ยาวๆ ที่มีความแข็งแรงและมั่นคง ทนแดดทนฝน ทนร้อน ทนรับน้ำหนักแรงกระแทกต่างๆ นานา กลับเป็นพื้นที่ทำทลายเยาวชนนักชิง นักบิด ให้ลุ่มหลง เช่นเดียวกับ “แชมป์” เป็นเยาวชนที่อยู่แถวภาคกลาง ชอบชิงรถมอเตอร์ไซค์ ปัจจุบันเป็นสมาชิกของกลุ่มที่ชื่อว่า “อิซิดัน” มีสมาชิกทั้งหมด 7 คนเป็นชาย 5 คน และหญิง 2 คน โดยสมาชิกทั้งหมดเป็นเพื่อนรุ่นราวคราวเดียวกันและอยู่ในหมู่บ้านเดียวกันทั้งหมด “ชื่อของกลุ่มนั้นมาจาก ยี่ห้อของชายี่ห้อหนึ่ง เป็นยี่ห้อที่จะเอาขามาส่งให้กับพี่สาวของตนที่

เปิดร้านขายขายอยู่นั่นเอง และตนเองก็ได้รับการเชิญเข้ากลุ่มจากพี่เขย ปัจจุบันบทบาทหน้าที่ที่สำคัญของคุณคือเป็นที่ปรึกษาของกลุ่ม เช่น เมื่อสมาชิกในกลุ่มมีเรื่องที่ไม่สบายใจหรือมีเรื่องที่ต้องการความคิดเห็น ไม่ว่าจะเรื่องไหนจะขอคำปรึกษาจากตนทั้งสิ้น สถานที่ที่มักจะนัดทำกิจกรรมร่วมกันคือ ร้านค้าของชำในหมู่บ้าน ซึ่งจะโทรนัดเวลากันก่อนแล้วไปเจอกันตามเวลาที่นัดไว้ จากนั้นเมื่อสมาชิกมาครบจำนวน

ก็จะซื้อรถจักรยานยนต์ (บ้างซื้อคนเดียว บ้างมีคนซ้อน รวม 2-3 คน) ไปยังบริเวณกรมหลวงฯ (หรือที่เรียกว่า “ท่าแพ” หรือส่วนที่เป็นรูปปั้นส่วนหัวของพญานาค) เพื่อนั่งเล่น หาของกิน ต้ม (ละแวกนั้นจะมีร้านขายของกินหรือต้มอยู่แล้ว) หรือบางครั้งก็ไปที่ชายเล (ส่วนหางของรูปปั้นพญานาค) โดยปกติจะอยู่ที่นั่นถึง 18.00-20.00 น. แล้วก็กลับบ้าน แต่ถ้าตรงกับวันเสาร์หรืออาทิตย์จะไปต่อที่ “สี่แยกพระพุทธ” (หน้าวัดสระเกษ) เพื่อไปรวมตัวกับกลุ่มอื่นที่จะมาจกันจากหลายๆ แห่งของจังหวัด จำนวนประมาณ 500 คน เป็นทั้งเยาวชนและวัยรุ่น (อายุตั้งแต่ 10 ปีจนถึง 25 ปี และอาจมีคนอายุมากกว่านั้น แต่ไม่เยอะเท่า) ทั้งเพศชายและหญิงซื้อรถจักรยานยนต์ โดยส่วนใหญ่จะเป็นรถจักรยานยนต์ครอบครัวแล้วเอาไปดัดแปลงสภาพให้แรงขึ้น ขึ้นอยู่กับความชอบของแต่ละคน มีการปิดถนนเส้นตรงสายนั้นตั้งแต่สี่แยกพระพุทธไปจนถึงหน้าค่ายกรมหลวงสงขลานครินทร์เป็นระยะทางราวๆ 1-2 กม. สาเหตุที่ต้องมารวมกันเวลา 20.00น. ของทุกวันเสาร์หรืออาทิตย์นั้นไม่สามารถตอบได้ เนื่องจากการรวมกลุ่มกันเวลานี้มีมานานหลายปีแล้ว ทำให้คนรุ่นใหม่ที่มาก็จะทำตามรุ่นเก่าที่เคยสร้างไว้ โดยการปิดถนนนั้นจะใช้วิธีการลากถังขยะที่เจออยู่ตามข้างทางมาเรียงเป็นแนวขวางถนนไว้ และจะแบ่งหน้าที่กันว่าใครจะได้เป็นฝ่ายที่จะดูต้นทางหรือดูว่า “นาย” (ตำรวจ) จะมาสายการรวมกลุ่มหรือไม่ มีบางครั้งที่ “นาย” มากันสองคันรถกระบะ พร้อมเจ้าหน้าที่ราว

15 นาย ถือกระบองมาไล่เพื่อสลายการรวมกลุ่ม แต่ทุกกลุ่มจะรู้กันว่าจะแยกกันไปสักครู่ เมื่อพวก“นาย”กลับแล้วจึงกลับมารวมตัวกันต่อ (หากมีเวลาเหลือหรือไม่ตึกจนเกินไป) ผู้ให้ข้อมูลเล่าว่ามีหลายๆครั้งที่เมื่อนายมาทำการสลายกลุ่ม จะมี “เอเยนต์” (ผู้สนับสนุนการรวมกลุ่มที่มาจากहतใหญ่ จะเอารถกระบะมา 2-3 คัน เพื่อยกรถที่แข่งแพ้กลับไปด้วย รวมถึงเป็นคล้ายๆ กรรมการในการประกบคู่แข่งรถ โดยจะมีเครื่องตรวจวัดวาร์ตจักรยานยนต์คันไหนบ้างที่แรง

พอๆ กันจึงเรียกมาแข่งให้สมน้ำสมเนื้อกัน รวมถึงเป็นผู้มอบเงินให้ ทั้งผู้แพ้และผู้ชนะในการแข่งรถในแต่ละครั้ง ปกติผู้ชนะจะได้รับเงิน 1,000 บาท ส่วนผู้แพ้จะได้รับเงิน 500 บาท เป็นรางวัลที่ลงแข่ง และหากมีการเติมพันทัวร์รถ หมายถึงว่าผู้ชนะจะได้รถของผู้แพ้ไป (ก็จะใช้รถกระบะที่เอามาด้วยชนรถกลับไปนั่นเอง) เอเยนต์จะพกปิ่นและหลายๆ ครั้งที่เปิดฉากยิงสู้กับตำรวจเพราะถ่วงเวลาให้สมาชิกที่มา รวมตัวกันหนีทัน ในการแข่งขันนอกจากจะเติมพันทัวร์เงิน (เติมพันทัวร์เงินตั้งแต่ 1,500-10,000บาท) และรถจักรยานยนต์แล้ว บางครั้งยังมีการเติมพันทัวร์ผู้หญิงอีกด้วย แต่ที่น่าสนใจคือ หากมีการเติมพันทัวร์ผู้หญิง ผู้หญิงที่ถูกใช้เป็นสิ่งเติมพันทัวร์จะไม่รู้ตัว จะรู้ตัวอีกทีเมื่อทีมตัวเองแข่งแพ้แล้วต้องส่งมอบตัวไปให้อีกกลุ่มทันที มีการขัดขิ้นทุกครั้งเพราะฝ่ายหญิงจะเสียสติมากหากรู้ว่าตัวเองเป็นของเติมพันทัวร์ และต้องไปอยู่กับอีกฝ่ายโดยที่ตัวเองไม่ได้เต็มใจ บางคนถึงกับเป็นบ้าเมื่อได้กลับบ้าน จากการสอบถามผู้ให้ข้อมูลกล่าวว่า ในการแข่งเราจะถือว่าผู้หญิงเป็นสิ่งของ เสียไปก็สามารถหาใหม่ได้ เพราะยังไ้วงการแข่งรถก็มักจะเป็นที่สนใจของผู้หญิงในพื้นที่นั้นอยู่แล้ว ในการแข่งรถหากมีการเล่นผิดกติกาหรือมีการทำอะไรที่ไม่ยุติธรรม เมื่ออีกฝ่ายร้องเรียนกรรมการ อาจจะมีการเพารถทิ้งไปเลยเพื่อความบริสุทธิ์ใจ กลุ่มของตนไม่ค่อยได้ลงแข่ง เพราะถือเป็นกลุ่มเล็กๆ อีกทั้งยังไม่กล้าเสี่ยงมากในตอนนี้ แต่ในอนาคตก็ไม่แน่ใจเช่นกัน นอกจากนี้ยังมี

ชกต๋อย การใช้กำลัง การฆาตกรรม แต่ผู้ให้ข้อมูลแจ้งว่าไม่สามารถให้ข้อมูลในส่วนนี้ได้ เพราะถือเป็นเรื่องลับ หากคนในแวดวงนี้ใครเปิดปากเรื่องนี้ จะต้องถูกตามฆ่าอย่างแน่นอน เมื่อสอบถามว่าการไปรวมตัวกับกลุ่มแข่งรถแล้วทำไมพ่อแม่ถึงไม่ห้ามปราม คำตอบคือพ่อแม่ไม่ทราบที่ตนเองออกมารวมกลุ่มกับพวกแข่งรถ โดยเวลาจะออกบ้านก็บอกพ่อแม่แค่จะไปขี่รถเที่ยวเท่านั้นเอง โดยส่วนตัวไม่มีรถ

จักรยานยนต์เป็นของตนเอง ส่วนใหญ่จะยืมของเพื่อนแถวบ้านที่ ตนเริ่มขี่เป็นตอนอายุเพียง 12 ปี และปัจจุบันก็ยังไม่มีใบขับขี่ เมื่อตอนอายุ 15 ปีเคยประสบอุบัติเหตุจากการขี่รถจักรยานยนต์ 3 ครั้ง มีเพียงครั้งเดียวตอนอายุ 16 ปีที่ได้รับบาดเจ็บจากการเป็นผู้ซ้อนรถจักรยานยนต์ สวมหมวกนิรภัยบางครั้งเมื่อขี่รถจักรยานยนต์ มีเพื่อนที่อยู่ในกลุ่มเดียวกันหนึ่งคนเป็นนักชิ่ง และรถที่ใช้อยู่ปัจจุบัน (ของเพื่อน) มีการตัดแปลงสภาพเกือบทั้งหมด หรือเรียกได้ว่า”ประกอบใหม่หมด”ก็ได้ นอกจากกลุ่มของตนเองแล้ว ยังรู้จักสมาชิกกลุ่มอื่นที่อยู่ในต่างพื้นที่กันคือ รุ่นพี่ที่ทำงานด้วยกันที่โรงงานน้ำแข็ง เป็นสมาชิกของกลุ่ม “ฝาแดงครองโลก” (เป็นชื่อที่มาจากฝาเครื่องตีมีดักที่มีสีแดง) ซึ่งกลุ่มนี้เป็นกลุ่มที่อยู่ในอำเภอหาดใหญ่ และรุ่นพี่ที่ทำงานโรงงานน้ำแข็งด้วยกันก็ย้ายมาจากหาดใหญ่...” โดยที่แชมป์ไม่รู้เลยว่าถนนสายใหญ่ได้กลายมาเป็นเส้นด้ายที่พร้อมจะขาด ทั้งจากอุบัติเหตุที่ถึงแก่ความตาย พิกار ถูกจับกุม ได้ทุกเมื่อ

@เส้นด้ายที่แข็งแรงเกิดขึ้นได้ด้วยมือของทุกคน

สิ่งที่เยาวชนต้องการจากสังคมคือ “โอกาส” ไม่ว่าจะป็นโอกาสในการเรียนหนังสือ โอกาสในการที่จะได้ทุนการศึกษา โอกาสที่จะมีงานทำและใช้ความสามารถของตนได้ตามต้องการ พวกเขาพร้อมกลับตัวกลับใจเป็นคนดี และต้องการการยอมรับจากสังคม เขา

ต้องการให้สังคมอภัยให้เขา และทำสิ่งดีๆ ให้กับสังคมและชุมชน เขายังปรารถนาให้สังคมหรือหน่วยงานของรัฐช่วยเข้าไปจัดการปัญหาต่างๆ ให้หมดไป ไม่ว่าจะเป็นปัญหาเรื่อง การพนัน การแข่งรถบนถนนหลวง หรือปัญหายาเสพติดในชุมชน เยาวชนบางรายถึงกับยอมรับว่า ตัวเองได้ผ่านประสบการณ์ที่เลวร้ายมามาก และไม่อยากจะให้คนอื่น ๆ ต้องมาประสบชะตากรรมเดียวกันกับที่เขาเคยเจอ

ในใจลึกๆ แล้ว เขาและเธอ ผู้ยืนอยู่บนเส้นด้าย ล้วนต้องการสร้างประโยชน์ให้กับส่วนรวม ไม่ว่าจะเป็นการรวมตัวกันทำกิจกรรม

เพื่อสังคม เช่น บริจาคสิ่งของให้โรงเรียนและบ้านเด็กกำพร้า ทำความสะอาดสถานที่สาธารณะ เช่น ท้องน้ำในวัด เป็นต้น พวกเขาไม่ต้องการที่จะสร้างความเดือดร้อนให้สังคมนี้อีกต่อไป เขามีความมุ่งมั่นในการพัฒนาชุมชนของตนให้มีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น และต้องการชักชวนให้คนที่ออกจากโรงเรียนได้กลับเข้ามาเรียนหนังสืออีกครั้ง ในส่วนของเยาวชนที่ยังใช้สารเสพติดอยู่ พวกเขายังมีความปรารถนาที่จะเลิกเสพสิ่งเหล่านั้น แต่สิ่งที่สำคัญคือ เยาวชนเหล่านี้ไม่ได้ต้องการเพียงแค่อัลบั้มตัวเท่านั้น แต่พวกเขายังกลับใจและเต็มเปี่ยมไปด้วย “สำนึก” ที่จะทำความดี พวกเขาไม่ใช่เป็นคนเลว หรือขยะของสังคมอย่างที่ได้รับการประณามไปเสียทั้งหมด การที่สังคมตีตราและมีอคติกับพวกเขาต่างหาก ที่กลายเป็นเครื่องปิดกั้นบดบัง ในการเข้าถึงความคิดและจิตสำนึกที่ดีของพวกเขา ปรากฏการณ์ทั้งหมดที่กล่าวมานี้ ไม่ใช่เรื่องแปลกใหม่ในสังคมของเราเลย เพราะอคติดังกล่าวได้กลายเป็นค่านิยมที่ฝังลึกเข้าไปในความคิดและทัศนคติของคนในสังคมเป็นส่วนมากอยู่แล้ว ดังนั้นการเปิดใจยอมรับและทำความเข้าใจเยาวชนในกลุ่มนี้จึงเป็นเรื่องที่จำเป็น แม้ว่าจะต้องใช้เวลาอีกนานพอสมควรก็ตาม

ภารกิจทำเส้นด้ายให้แข็งแรงนี้ ไม่ใช่เป็นเรื่องของคนใดคนหนึ่ง ในสังคม แต่เป็นเรื่องที่ต้องร่วมกันรับผิดชอบ โดยเริ่มตั้งแต่หน่วยที่เล็กที่สุดของสังคม คือครอบครัว ที่ต้องอาศัยความรัก ความเอาใจใส่

ให้กับสมาชิกทุกคนอย่างใกล้ชิด รวมไปถึง ครูบาอาจารย์ เพื่อนฝูง และคนในชุมชน ที่จะต้องเปิดใจ เข้าใจ และยอมรับ การกลับตัวกลับใจของพวกเขา เราคงปฏิเสธไม่ได้ว่า การให้โอกาสเขาคือการสร้างโอกาสที่ดีให้กับตัวเราและสังคมของเราในอนาคต เพราะที่สุุดแล้ว เยาวชนเหล่านี้ก็เติบโตขึ้นไปเป็นส่วนหนึ่งของสังคมไทยในอนาคตอย่างแน่นอน เพราะฉะนั้น วันนี้ อนาคตของชาติอยู่ในมือของพวกเขาทุกคนแล้ว

สนับสนุนโดย

